

No és cap anècdota

«Hi ha un corrent central a la societat espanyola que considera que el català és una llengua regional, d'ús restringit als llocs on es parla i per a uns usos de caire domèstic»

Tot just els Mossos van començar a fer compareixences públiques per parlar dels atemptats de Barcelona i Cambrils, vaig veure molts catalans indignats que denunciaven per WhatsApp i xarxes socials, postures intolerants d'alguns ciutadans espanyols en vers l'ús públic que es feia del català.

Inicialment vaig pensar que no cal fer allò que fan els altres: caure en l'anècdota per desprestigiar l'adversari. En ple dol de l'atemptat em semblava innecessari subratllar actituds intolerants minoritàries de gent que no representa ningú ni té cap significació social.

Però passades unes hores vaig decidir aprofundir una mica més a les xarxes socials sobre els usuaris que criticaven que, en un tema de tanta transcendència com un atemptat de connotació internacional, es fes servir el català amb normalitat.

La meva sorpresa va ser adonar-me que no era pas una anècdota; eren molts els usuaris espanyols de les xarxes socials que es mostraven contraris a l'ús públic del català per donar informació de l'atemptat. En molts casos, dotzenes de catalans replicaven tot explicant-los que la seva posició era intolerant i que això no s'atrevirien a fer-ho contra cap altra llengua. La resposta de la majoria dels usuaris contraris al català era majoritàriament la de no acceptar les crítiques i, lluny d'entendre els arguments, es reafirmaven en la seva actitud.

De fet no és culpa seva: hi ha un corrent central a la societat espanyola que considera que el català és una llengua regional, d'ús restringit als llocs on es parla i per a uns usos de caire domèstic. A Espanya hi ha una llengua oficial i les altres són co-oficials. Una llengua nacional i d'altres regionals. Per dir-ho clarament: una llengua superior i unes altres inferiors. Per això, a diferència del català, el castellà es pot parlar a tots els Parlaments i hi ha més de 200 lleis que el fan obligatori com tant sovint recorda la Plataforma per la Llengua.

Però això no és així en tots els estats plurilingües. A Suïssa, a Bèlgica o al Canadà les diferents llengües són oficials a tot l'Estat i a cada territori la llengua pròpia és la que usen tant les autoritats regionals com també el propi Estat de manera prioritària.

Espanya hagués pogut tenir un altre model lingüístic, que hagués fet del català una llengua espanyola de primera, que hagués promogut, i mira que seria fàcil, que tots els ciutadans d'arreu de l'Estat tinguessin coneixements passius del català. Un model on totes les llengües tinguessin la mateixa protecció jurídica i que fossin l'orgull de tots. Un model com el de Suïssa on una campanya de la companyia aèria "Swissair" rebia als turistes amb l'eslògan ?4 llengües, un país?. Us imagineu un cartell així a l'aeroport de Barajas?

Però això no ha estat així, no pas pels esforços dels catalans sinó per la voluntat supremacista dels principals poders de l'Estat. El català no és un requisit per ser jutge, el català prohibit a les Corts Generals i mai usat per les institucions de l'Estat com a quelcom propi. Com a màxim, i no pas sempre, com a gràciosa concessió en els seus desplaçaments a la perifèria.

I per tant, és del tot normal que, si has estat educat veient com les autoritats tracten el català com una llengua regional, el dia que vegis que es fa servir com una llengua nacional, com el l'italià a Itàlia, el francès a Suïssa, o el flamenc a Bèlgica, et quedis ben parat. Si no has sentit parlar gairebé mai en català a les televisions públiques d'àmbit estatal, si no t'han ofert una optativa de català a secundària vivint fora dels Països Catalans, serà natural que et quedis de pedra si en una roda de premsa amb mitjans internacionals s'utilitza com es fan servir les llengües

nacionals. Es pot ser més o menys maleducat, però el teu entorn polític, jurídic i social t'ha insistit que el català és una llengua regional i, per tant, actues en conseqüència.

Espanya ha tingut l'oportunitat de fer una gestió lingüística diferent però no ho ha fet.

Malauradament, per aquells que havien somiat una Espanya plurinacional i plurilingüe, s'ha fet tard. Darrera de les motivacions de l'independentisme i més enllà dels dèficits democràtics i econòmics que tant se'n parla, hi ha sobretot la sensació d'incomprensió que tan clarament ha quedat retratada aquests dies amb les reaccions a la gestió lingüística de la Generalitat.